

УТЕХАТА НА ВОЛА НАШИ ПИСАТЕЛИ

Единъ волъ, запрѣгнатъ въ колата, чакаше кротко на малката гара. До него пѣшкеше черенъ, опушенъ локомотивъ.

— Ти, приятелю, каква работа вършиш тука? — попита малко пренебрежително волътъ.

— Движа всичките тѣзи вагони, дето вие ги пълните съ любеници, — отговори локомотивътъ.

— Че ти толкова ли си силенъ? — погледна го недовѣрчиво волътъ.

— Толкова!

— Чудно! — усмихна се волътъ.

— И до сега нищо да не съмъ чулъ за тебе! Всички казватъ: „силенъ, като волъ“.

— Макаръ че казватъ така, азъ съмъ по-силенъ отъ тебе.

Волътъ го изгледа крадешкомъ. „Пъкъ може и по-силенъ да е“, — рече си той. После изведнажъ попита:

— Ами съ какво се хранишъ?

— Съ вжглица.

— Съ вжглица? — оокори се волътъ. — Че какъ ги ядешъ?

— Съ огънь.

— Ти взе да се шегувашъ! — погледна го плахо волътъ. — Азъ те питамъ най-сериозно.

— И азъ най-сериозно ти отговарямъ, — усмихна се локомотивътъ. — Искашъ ли да ти пусна малко врѣла вода?

— Ти съвсемъ за простъ ме вземашъ, — обиди се волътъ. Въ сжщото време отъ едно кранче потече врѣла вода и изпрѣска краката на недовѣрчивия волъ.

— Брей! — заподскача изплашенъ той. — Полека ще ме попаримъ! — После рече любезно:

— Ела на село да те види и другия добитъкъ. Тамъ никой нѣма да ми повѣрва, като имъ разкажа за тебе.

— Не мога, азъ се движа само по желѣзопѣтна линия!

— А! — извика зарадванъ во-

Василъ Друмевъ

е роденъ презъ 1838 г. въ гр. Шуменъ, а е починалъ въ 1901 г. Написалъ е историческата драма „Иванко“ и повѣстѣта „Нешастна фамилия“. Общограждански комитетъ въ Шуменъ му устрои поминалия месецъ тържество въ негова паметъ. Въ своите две книги Василъ Друмевъ изпѣква като голѣмъ родолюбецъ и писателъ съ голѣмо сърдце.

Пеперуда

Милке, Радке, погледнете: чудно живо цвѣте, надъ цвѣтѣта що лети! То прехласнато се спира — сякашъ е поетъ. — Отъ цвѣтѣта пѣсни собира — като него на цѣлъ свѣтъ красотата си раздава. То не търси ни похвали, то не търси нито слава. Но, докоснемъ ли го съ дланъ, то умира, като блѣнъ.

Санда Йовчева

лътъ. — Значи ако господарѣти поиска, не можешъ да му откарашъ единъ човалъ жито на Йорговата воденица въ Усоето?

— Не мога.

— Че каква работа тогава вършишъ? — попита презрително волътъ и се изпѣчи гордо.

Георги Караславовъ

ДЕТСКО ТВОРЧЕСТВО

Всрѣдъ житните поля

Люлѣ се морето на зрѣлитъ нива. Ведрѣ се сърдцето на майката земя. Въвъ него азъ лежа и слушамъ жална пѣсенъ, на множество селяци подъ свода синъ, небесенъ. Надъ мене жива грива люлѣ се съсъ зракъ, въвъ живостъ се разлива играй, превий се пакъ. Обичамъ азъ, земя съсъ родните балкани и житните поля отъ вѣтъръ залюляни. . .

Янко Д. Урумовъ

Юлий.

Месецъ юлий сме сега. Какъ приятно топли слънцето. Градините сж изпѣстрени съ хубави цвѣта. Полето е цѣло въ зеленена. Гората се отдалечъ зеленѣе. Тихъ приятенъ вѣтрѣтъ люлѣе клоните. Какви крѣпни пѣсни извива славеичето! Каква чудна пѣсенъ разнася овчарската свирка! Всичко като че ли казва: „Днесъ е юлий чудесенъ!“

Ив. П. Рачевъ,

уч. III отд. с. Асеново

Молитва

Боже мили
Боже, крепко
здраве,
нови сили.
Да забравя
ядъ и скука,
отъ трудъ
тежъкъ
да почина.
Ст. Хр. Атанасовъ
Г. Орѣховица

ЖЕЛѢЗНИЧАРИ

Посещавайте дрехарския магазинъ „НИРИЛЪ“, ул. ПИРОТЪ № 30 — София, въ който да намѣрите на най-износни цени всички видове дамски, мъжки и детски дрехи. На желѣзничари специални цени. Продажба съ купонъ.

СТИХОТВОРЕНИЯ

ВЛАКЪ

Влакъ предъ гарата протегнатъ.

Празникъ. Слънцето блести. И народътъ се тѣлпи.

Той отъ жегата ще бѣга тамъ — на вѣнъ, на вѣнъ, на вѣнъ,

подъ дърветата, кждето има въ туй горешо лѣто сѣнка и спокоенъ сѣнъ.

А отпредъ на влака, чака горделивата машина. И кълба отъ димъ изскачагъ и се прѣскатъ надъ кумина.

Ние съ тебе, мой читателъ, ще отидемъ на Влада. Тамъ е толкова приятно! Тамъ на воля ще играемъ! И когато падне мракъ надъ зелената гора, ние съ вечерния влакъ ще се върнемъ у дома.

Влакъ напредъ лети, лети! . . Но машината сама не върви — трѣбва пара. Кой я кара? —

Машинистътъ и огняра. Машинистътъ бди на постъ — той командва всѣки лостъ. А огнярътъ въ потъ облѣнъ, хвърля вжглица въ пещѣта, че машината реве:

„Знай добре, знай добре, пара трѣбва ми на менъ, много пара и вода. Къмъ Влада влакъ лети. Пѣтътъ стрѣменъ е нагоре. И машината сумти и се моли и говори:

„Охъ, не мога, охъ, не мога, оставете ме, за Бога, дѣхъ за малко да си взема!“ А огнярътъ отговаря:

„Нѣма време! Нѣма време! Уморена си, — азъ зная, — и отвърща машиниста.

Ще починешъ на Влада, малко тамъ ще те почистимъ и ще ти дадемъ вода.

Да, да, тамъ ще ти дадемъ вода. Ето и Влада. Ето подъ разлистени дървета сѣнки въ близката гора.

Тукъ ще спреме, мой читателъ, тукъ е толкова приятно! И когато падне мракъ надъ зелената гора, ние съ вечерния влакъ ще се върнемъ у дома.

Никола Вапцаровъ

Дѣдо Пело отъ нашето село

Най се слави дѣдо Пело съсъ шкембето си въвъ село. Като кашли, като пѣе, или почне да се смѣе, друса му се тамъ шкембето, сжщо както на прасето, гдето има чичо Нено въ кочината — огоено. Щомъ си сръбне, пъкъ ракия, стѣпва, като чорбаджия.

Дѣдо Пело въ празникъ рано, гордо ходи по мегдана за да кажатъ всички въ село: — Погледнете дѣдо Пело, има той глава — дъртака — не за два, а четри крака.

Любомиръ Дойчевъ

Знаете ли, че . . .

— Професоръ Бербиусъ отъ Хайделбергския университетъ е доказалъ, че захарта може да се получи отъ всѣко дърво, а даже и отъ стѣрготини.

— Пулсътъ на конетъ се мѣри върху артерията на долната имъ челюсть.

— 35 града въ Съединитѣ Щати носятъ името Франклинъ.

— Календарътъ за 1931 година може да се използва отново въ 1942 година.